

РЕШЕНИЕ

№ 1409

гр. В., 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 19 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кристиана Кръстева

при участието на секретаря Теодора К. Кирякова Костадинова
като разглежда докладваното от Кристиана Кръстева Гражданско дело №
20213110111495 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени обективно кумулативно съединени иски от **„Н. Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. В., ул., И. С.”2 срещу **Т. СТ. П., ЕГН:******* и **С. К. П., ЕГН:******* и двамата с адрес гр. В., ул. „Ц. С.“ №47 за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца съществува солидарно вземане срещу ответниците за суми, дължими по Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г. и Договор за заем №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г., обективирани в НА за учредяване на договорна ипотека №137, том 3, рег. №8075, дело №430/19.07.2018г. на нот. №549-В. Г., вписан в СВ под акт №146, том 7, дело №10261, вх. рег. №19269/20.07.2018г., както следва: **20580лева**- наказателна лихва за периода 19.10.2019г. – 17.12.2020г, начислена съгласно чл.2.6 и чл.2.8 от Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г; **18900лева** – неустойка, съгласно чл.2.7 от Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г; **980лева**- наказателна лихва за периода 19.10.2019г. – 17.12.2020г, съгласно чл.2.6 и чл.2.8 от Договор №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г. и **900лева** – неустойка, съгласно чл.2.7 от Договор №202-ВН-18.07.2018г., които суми са предмет на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК № 260252/15.01.2021г. по ч.гр.д. № 16799/2020г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения: Страните се намират в облигационна връзка по силата на Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г. и Договор за заем №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г., по които били предоставени заемни суми в размер от 31500лева по първият и 1500лева по вторият договор. Договорите били прекратени едностранно от заемодателя, поради неплащане на задълженията по тях. Твърди се, че съгласно т.7.5 от договорите за заем, отв. П. поел солидарна отговорност за всички задължения, произтичащи от двата договора, като с подписването им декларирал изрично съгласие за встъпването си, като солидарно отговорен длъжник. Съгласно договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г. на заемополучателя била отпусната сумата от 31500.00лв. по посочена от него банкова сметка, при фиксиран годишен лихвен процент - 20% (двадесет процента). Съгласно погасителен план към договора следвало да се заплаща само дължима лихва с размер на месечната вноска от 583.33лв., платими до 19-то число на месеца, като датата на първата вноска била

19.08.2018г., а главницата по предоставения заем в нейния пълен размер се дължала в края на срока уговорен между страните за изтичане на договора. По договора били заплатени само първите петнадесет вноски за дължима лихва, след което плащанията били преустановени. Съгласно чл.2.7. от договора за заем при забава в погасяването на дължимата вноска с повече от 30 дни, след изтичане срока на плащане, цялото вземане ставало предсрочно изискуемо и заемотателят имал право да прекрати договора за заем. С изявление за прекратяване на договора за заем и покана за доброволно изпълнение с изх. № 230/17.12.2020г., връчена лично на ответницата срещу разписка на 17.12.2020г., дружеството ищец обявило предсрочна изискуемост на договора за заем поради неплащане на дължимите вноски на основание чл.2.2. б."ж" чл.2.2. б."з" и чл.2.2. б."и" в сроковете определени в чл.2.2. б"ж" и чл.2.7. от договора. Прекратяването било считано от датата на получаване на поканата - 17.12.2020г. На осн. чл.2.6 от договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г. била начислена нак.лихва в размер на 5%, считано от датата на настъпване на забавата -19.11.2019г. до датата на прекратяване на договора - 17.12.2020г. На осн. чл.2.7 от същия договор била начислена и неустойка в размер на 60% от заемната сума, дължима при забава в погасяването на дължимата вноска с повече от 30 дни, след изтичане на срока за плащане.

Съгласно договор за заем №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г., заемополучателят получил сумата от 1500.00лв. в брой при подписване на договора, при фиксиран годишен лихвен процент - 20% (двадесет процента). Съгласно погасителен план към договора следвало да се заплаща ежемесечно само дължимата лихва с размер на месечната вноска от 25.00лв. платими до 19-то число на месеца, като датата на първата вноска била 19.08.2018г., а главницата по предоставения заем в нейния пълен размер се дължала в края на срока уговорен между страните. По договора били заплатени само първите петнадесет вноски за дължима лихва, след което плащанията били преустановени. Тъй като съгласно чл.2.7. от договора за заем при забава в погасяването на дължимата вноска с повече от 30 дни, след изтичане срока на плащане, цялото вземане става предсрочно изискуемо, дружеството ищец с изявление прекратило договора за заем. С покана за доброволно изпълнение с изх. № 229 /17.12.2020г., връчена лично на ответницата срещу разписка на 17.12.2020г. била обявена предсрочната изискуемост на договора за заем поради неплащане на дължимите вноски на основание чл.2.2. б."ж" чл.2.2. б."з" и чл.2.2. б."и" в сроковете определени в чл.2.2. б"ж" и чл.2.7. от договора. Прекратяването било считано от датата на получаване на поканата - 17.12.2020г. На осн. чл.2.6 от договор за заем №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г. била начислена нак.лихва в размер на 5%, считано от датата на настъпване на забавата - 19.11.2019г. до датата на прекратяване на договора - 17.12.2020г. На осн. чл.2.7 от същия договор била начислена и неустойка в размер на 60% от заемната сума, дължима при забава в погасяването на дължимата вноска с повече от 30 дни, след изтичане на срока за плащане. Поради липсата на плащания и натрупани задължения ищецът се снабдил със заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, срещу която ответниците възразили **частично**, което обосновава правният интерес от търсената защита. Молбата е за уважаване на исковата претенция. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК са постъпили отговори на исковата молба от ответниците с твърдения за неоснователност на исковата претенция.Твърди се, че договорите са нищожни поради противоречие с добрите нрави и нарушение на императивните разпоредби на чл. 11, т. 9 и т. 10 във вр. чл. 22 от ЗПК. Оспорва се дължимостта на сумите, представляващи наказателни лихви за забава и неустойки, с твърдения за неправомерност на клаузите на чл.2.6 и чл. 2.8. от договорите съгласно чл.143 т.5 ЗЗП и нищожност на клаузата на чл. 2.7 съгласно чл.146 ЗЗП. Сочи се, че съгласно чл.43, ал.1 ЗКНИП, респ. чл.33, ал.1 ЗПК, при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. Отделно от това се твърди, че е налице и противоречие между клаузите по чл. 2.6., 2.7. и чл. 2.8. от договорите и добрите нрави, което противоречие е било налице

още при сключването на договорите. Неоснователно се претендирали наказателна лихва и неустойка в общ размер, надхвърлящ размера на главницата. В условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираните неустойки и наказателни лихви. Твърди се още, че договорите са сключени при крайна нужда и явно неизгодни условия, поради което ако не са нищожни, то се прави възражение за тяхната унищожаемост. Молбата е да бъдат отхвърлени исковите претенции и за присъждане на разноски.

В проведеното открито съдебно заседание ищцовото дружество, редовно уведомено чрез процесуален представител с писмено становище поддържа исковата молба, оспорва се отговора на исковата молба и е представен списък по чл. 80 ГПК. Ответникът редовно уведомен чрез процесуален представител не се явява и не изпраща представител.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, и приложимите материални норми, съдът приема за установено от фактическа страна и прави следните правни изводи:

Между страните не се спори, че процесните суми са част от предмета на издадена в полза на ищеца Заповед по чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 16793/2020 г., на ВРС, 19 с-в.

По делото е представен Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г., от който се установява, че на 19.07.2018г., ищецът е предоставил на ответницата Т.П., като заемополучател и С.П., като солидарен и ипотекарен длъжник в заем сумата 31500лв., за срок от 60месеца, при уговорен падеж на първа погасителна вноска - 19.08.2018г., съответно краен падеж на договора - 19.07.2023г. Уговорен е фиксиран годишен лихвен процент в размер на 20% като дължимата договорна лихва се погасява ежемесечно. Размерът на ежемесечните вноски е определен на база размера на дължимата лихва със съответните падежи като е изготвен погасителния план, с размер на вноската 525лв. (чл.2.1.) В договора е налице уговорка, че при забава в погасяването на дължима вноска, дори с един ден или при частично погасяване на дължима вноска, заемополучателят дължи наказателна лихва в размер 5 %, месечно, начислена върху остатъчната заемна сума (чл.2.6). В случай, че забавата продължи повече от 30 дни, страните са уговорили, че цялото задължение става предсрочно изискуемо. В този случай заемодателят има право да прекрати договора като иска предсрочно погасяване на задълженията, ведно с неустойка в размер на 60% върху пълния размер на заемната сума (чл. 2.7). Съобразно уговореното в чл. 2.8, при прекратяване на договора поради забава в погасяването на дължима вноска, в хипотезата на чл. 2.7., заемополучателят дължи наказателна лихва в размер на 5 %, месечно, върху стойността на главницата към датата на прекратяване на договора, която лихва е дължима до пълното погасяване на главницата и всички други лихви, дължими по договора. Между страните била уговорена следната поредност на погасяване на задълженията: наказателни лихви, лихви, неустойки, такси и главница (чл. 2.12).

Представен по делото е и подписан от страните погасителен план към Договора, с краен падеж на 19.07.2023г. За обезпечаване на задълженията по Договора, страните предвидили учредяване на договорна ипотека върху собствен на солидарния длъжник по договора, недвижим имот (чл. 7.1). В чл. 8.6 от Договора, страните предвидили приложимост в отношенията между тях и на Общите условия към договорите за заем.

По делото е представен и Договор за заем №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г., сключен между същите страни, по силата на който на на ответницата Т.П., като заемополучател и С.П., като солидарен и ипотекарен длъжник в заем сумата 1500лв., който също бил обезпечен с договорна ипотека върху недвижим имот, собственост на солидарния длъжник. Срокът за погасяване на задължението е 60 месеца, при идентични дати на падеж— на първа погасителна вноска 19.08.2018г., съответно краен падеж на договора - 19.07.2023г. Идентични са и останалите уговорени между страните условия, досежно дължимите договорна, наказателна лихва, неустойка и др. Представен по делото е и подписан от страните погасителен план към Договора, с краен падеж на 19.07.2023г. Дължимата месечна

погасителна вноса е в размер на 25лв.

По делото е представена разписка от 18.07.2018г., в която е обективизирано изявлението на ответницата П. за получаване на сумата 1500лв. Представени са и Стандартни европейски формуляри за предоставяне на информация за потребителски кредити към всеки един от договорите за заем, 2 бр. предварителни договори за заем от 05.07.2018г., придружени с примерни погасителни планове. По делото е представено уведомително писмо до ответницата с изх. №229/17.12.2020г., както и 2 бр. разписки от същата дата за получаването им.

Предявеният иск е с правно основание от чл. 422, ал. 1 ГПК, вр.79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл.240 и сл. ЗЗД, вр. чл. 92, ал.1 ЗЗД. Правният интерес от търсената защита се извежда от предходно развил се заповедно производство по ч.гр.д. №16793/2020г. по описа на ВРС, по което е била издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 417 ГПК, връчена лично на ответницата и на ответникът при условията на чл.46 ГПК и срещу която същите за възразили частично. С оглед указанията на съда на осн.чл.415 ал.1 т.2 ГПК и възможността за предявяване на иск срещу ответниците, ищецът е предявил иск в законоустановения едномесечен срок.

Предмет на настоящата претенция са само дължими суми и по двата договора за наказателни лихви и неустойка.

Предвид характера на предявения иск – иск за установяване съществуването на вземането по заповедта за изпълнение и предвид разпределението на доказателствената тежест при този вид искове, ищецът се явява страната в процеса, върху която пада доказателствената тежест за доказване на предпоставките довели до дължимост на претендираните суми и наличието на такива задължения на твърдяното основание и размер. В тежест на ответника е да докаже изпълнение на задълженията си и останалите си възбразения, ако претендира отхвърлянето на предявения иск.

Следва да бъде посочено, че доколкото задълженията по двата процесни договора са обезпечени с ипотека върху недвижим имот, то по силата на изричната разпоредба на чл. 4, ал. 1, т. 2 ЗПК, посоченият закон не намира приложение. Предвид вида на сключените договори, приложение намира Закона за кредитите на недвижими имоти на потребители. Доколкото обаче ЗКНИП също съдържа разпоредби в защита правата на потребителите и предвид служебното задължение на съда да следи за наличието на неравноправни клаузи в потребителските договори, такава преценка се дължи.

По претенциите за наказателната лихва:

И в двата процесни договора са налице уговорки при забава в погасяването на дължима вноса, дори с един ден или при частично погасяване на дължима вноса, заемополучателят да дължи наказателна лихва в размер 5%, месечно, начислена върху остатъчната заемна сума (чл. 2.6). Съобразно уговореното в чл.2.8, при прекратяване на договора поради забава в погасяването на дължима вноса, в хипотезата на чл. 2.7 (предсрочна изискуемост), заемополучателят дължи наказателна лихва в размер на 5 %, месечно, върху стойността на главницата към датата на прекратяване на договора, която лихва е дължима до пълното погасяване на главницата и всички други лихви, дължими по договора. В случая, претенциите на ищеца са за наказателна лихва индивидуализирана с периоди с начална дата и крайна дата - достигане до ответника на изявлението на ищеца за прекратяването на договорните връзки. При тази индивидуализация на претенциите, съдът намира, че относима се явява само разпоредбата на чл. 2.6 от Договорите, доколкото посоченият от ищеца чл. 2.8, касае хипотеза, в която наказателна лихва се начислява за период с начална дата - прекратяване на договора. Съдът намира клаузата за наказателна лихва, разписана в чл. 2.6 за неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП и поради това нищожна на основание чл. 146 ЗЗП. Доказателства за индивидуалното договаряне на наказателната лихва не са налице. Клаузите на чл. 2.6 от двата Договора, противоречат

пряко и на разпоредбите на чл. 43, ал. 1 и ал. 2 ЗКНИП, съгласно които при забава кредиторът има право на обезщетение за забава само върху размера на просрочената сума за периода на забавата, което обезщетение не може да надвишава законната лихва. В разглеждания случай, претендираната наказателна лихва от една страна надхвърля законната лихва по размер, доколкото е предвидено начисляването на 5 % да се извършва месечно, а от друга страна наказателната лихва се начислява не върху размера на просроченото плащане, а върху цялата заемна сума. Т.е. потребителят е длъжен да заплати наказателна лихва и върху суми, чиято изискуемост не е настъпила. Този начин на начисляване на наказателна лихва е предпоставка за неоснователно обогатяване на заемодателя и до създаване на необоснована тежест на задълженията на заемополучателя.

Исковете за съществуване на задължение за заплащане на наказателна лихва в размер 20580лева - наказателна лихва за периода 19.10.2019г. – 17.12.2020г., начислена съгласно Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г. и 980лева - наказателна лихва за периода 19.10.2019г. – 17.12.2020г., начислена съгласно Договор №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г. като неоснователни следва да бъдат отхвърлени.

По претенциите за неустойка:

И в двата договора за заем претенцията за неустойка е основана на уговорката на чл. 2.7 от Договорите, предвиждаща дължимост на неустойка в размер на 60% върху пълния размер на заемната сума, в случай че задължението по договора стане предсрочно изискуемо и заемодателя упражни

правото си да прекрати договора. Дължимостта на тази неустойка е уговорена кумулативно с наказателните лихви 6 дължими в хипотезите на чл. 2.6 и 2.8 от Договорите (чл.6.2). При така формулираната клауза за дължимост на неустойка и начина на нейното изчисляване, съображенията изложени в частта за наказателната лихва са изцяло относими и към естеството на настоящата претенция и последиците от нея. На практиката неустойката е обвързана отново със забавата на длъжника, за което неизпълнение е уговорена и наказателна лихва, а дължимостта ѝ е кумулативна с последната. Неустоечната клауза противоречи на разпоредбата на чл. 143, т. 5 ЗЗП, поради което, доколкото също не е индивидуално уговорена, е нищожна на основание чл. 146 ЗЗП. Установява се и пряко противоречие на разпоредбата на чл. 43 ЗКНИП като основа за изчисляване и като краен размер. Съгласно чл. 43, ал. 2, неустойката е нищожна, тъй като надвишава в пъти законната лихва за забава, предвидена е кумулативната ѝ дължимост с наказателна лихва за едно и също неизпълнение и при договорено ипотечно обезщетение на задълженията по договорите. Съгласно разрешението дадено в Решение № 4/02.03.2018 г., по т.д. № 2371/2017 г., на ВКС, II ТО, по приложението на разпоредбата на чл. 143, т. 5 ЗЗП, неравноправна е тази клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка като неравноправността се преценява към момента на сключване на договора и при съобразяване видът на стоката или услугата - предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване, както и всички останали клаузи на договора или друг договор, от който той зависи. В конкретния случай дължимата неустойка е в размер на 60% от предоставената в заем сума. Такава неустойка се преценява от съда, като накърняваща добрите нрави. За да направи този извод съдът съобрази, че при уговорения начин на погасяване на задължението - главницата се дължи в пълен размер като последна погасителна вноска по договорите, се стига до ситуация, в която при прекратяване на договорите преди техния краен срок потребителят ще дължи освен връщане на целия размер на главницата, както и още 60 % от нея под формата на неустойка, при дължимост и на наказателна лихва за същото неизпълнение - забава в плащанията довело до прекратяване. Уговорената по този начин неустойка има предимно ако не и изцяло, санкциониращ характер за заемополучателя. Тя не е съобразена с конкретно неизпълнение и се дължи винаги при прекратяване на договора

поради неизпълнение. Така уговорената неустойка клауза не държи сметка за размера на вредите, които би претърпял кредитора и който е в пряка зависимост от вида и размера на неизпълненото задължение. Законът признава право на кредитора да иска обезщетение за неизпълнено парично задължение в размер на законната лихва за забава, която е в пъти пониска от уговорените неустойки, при това изчислена само върху неизпълнената част от задължението. Уговорените неустойки в посочените размери излизат извън присъщите им функции, тъй като имат единствено санкционен характер, доколкото вземанията са обезпечени с ипотека върху недвижим имот и рискът за кредитора е сведен до минимум. В този смисъл са и разясненията дадени в т.4 от ТР № 1/15.06.2010 г., по тълк.д. № 1/2009 г. ОСТК на ВКС. По изложените мотиви, съдът намира, че исковете за установяване съществуване на задължение за неустойка по всеки един от договорите следва да бъдат отхвърлени.

По разноските: и двете страни са направили искане за присъждането им.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответниците имат право на разноски. Предвид оказаната правна помощ и процесуално представителство на ответниците при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДВ, съобразно представените Договори за правна помощ от 14.10.2021г., то на адв.М.Г. и адв.М.Ц. се следват възнаграждения изчислено от съда при съобразяване на чл. 7, ал. 2 т.4 от Наредба 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Минималният размер на възнаграждението за исковото производство възлиза на 1770лв., което следва да се присъди на всеки от тях поотделно. За процесуалното представителство по ч.гр.д. №16793/2020г. и на осн. чл.7 ал.7 от Наредба 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адвокатите следва да се присъди възнаграждение в размер на 887,24лв. на всеки един от тях / $(1762,28 \times 41360) : 82151,67/$.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Н. Ф.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. В., ул.,И. С.”2 **срещу** Т. С.Т. П., ЕГН:***** и С. К. П., ЕГН:***** и двамата с адрес гр.В., ул.“Ц. С.“ №47 обективно кумулативно съединени искове за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца съществува солидарно вземане срещу ответниците за суми, дължими по Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г. и Договор за заем №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г., обективирани в НА за учредяване на договорна ипотека №137, том 3, рег.№8075, дело №430/19.07.2018г. на нот. №549-В. Г., вписан в СВ под акт №146, том7, дело №10261, вх.рег.№19269/20.07.2018г., както следва: **20580лева** - наказателна лихва за периода 19.10.2019г. – 17.12.2020г, начислена съгласно чл.2.6 и чл.2.8 от Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г; **18900лева** – неустойка, съгласно чл.2.7 от Договор за заем №204-ВН-19.07.2018г. от 19.07.2018г; **980лева** - наказателна лихва за периода 19.10.2019г. – 17.12.2020г, съгласно чл.2.6 и чл.2.8 от Договор №202-ВН-18.07.2018г. от 18.07.2018г. и **900лева** – неустойка, съгласно чл.2.7 от Договор №202-ВН-18.07.2018г., които суми са предмет на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК № 260252/15.01.2021г. по ч.гр.д. № 16799/2020г. по описа на ВРС, **на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК.**

ОСЪЖДА „Н. Ф.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. В., ул.,И. С.”2 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. М. Г. Г. от Варненска адвокатска колегия, рег. № *****, с адрес на адвокатската кантора гр.В., бул.“С.“ №17, ет.2, ап.8, сумата от **1770лв.**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за адв. възнаграждение пред първа

инстанция, на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.

ОСЪЖДА „Н. Ф.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. В., ул.,И. С.”2 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. М.Д. Ц. от Варненска адвокатска колегия, рег. № 1600115790, с адрес на адвокатската кантора гр.В., бул.“С.“ №17, ет.2, ап.8, сумата от **1770лв.**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за адв. възнаграждение пред първа инстанция, на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.

ОСЪЖДА „Н. Ф.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. В., ул.,И. С.”2 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. М. Г. Г. от Варненска адвокатска колегия, рег. № *****, с адрес на адвокатската кантора гр.В., бул.“С.“ №17, ет.2, ап.8, сумата от **887,24лв.**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за адв. възнаграждение за пр.представителство по ч.гр.д. №16793/2020г, на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.

ОСЪЖДА „Н. Ф.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. В., ул.,И. С.”2 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. М.Д. Ц. от Варненска адвокатска колегия, рег. № 1600115790, с адрес на адвокатската кантора гр.В., бул.“С.“ №17, ет.2, ап.8, сумата от **887,24лв.**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за адв. възнаграждение за пр.представителство по ч.гр.д. №16793/2020г, на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.

Решението подлежи на обжалване пред ВОС в двуседмичен срок, считано от връчване на съобщението за обявяването му, ведно с препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – В.: _____